

A piciny település (kb. ötszáz lakossal) hatalmas kincset rejt. Nem fekszik közvetlenül a Balaton-part szomszédságában, kárpótlásul viszont megajándékozta olyan kincessel, amely ritkaságszámba megy az egész világon: jelesül itt találtak rá az emberi történelem egyik legrégebbi kő- és festékbányájára.

A község felett dolomitot fejtettek. 1951-ben az egyik dolomitbányában dolgozó munkások olyan csonteszközöket találtak, amelyről megállapították, hogy 35 – 40 ezer évesek (a veszprémi Bakony Múzeum igazolta mindezt.) Az ősember itt vörösfagyot bányászott, azzal ékesítette testét. Ezzel a felfedezéssel Lovas bevonult a világhír „előszobájába”. Becsüljük meg!

Napjainkban a település alkalmazkodott a környék életéhez. A lakosság többsége az iparban, kereskedelemben és a szolgáltatási szférában helyezkedett el.

A falusi turizmusnak megnőtt a jelentősége.

A Nagy Gyula galéria, a Márffy-ház és a Lovas kikötő országos népszerűségnek örvendő kulturális eseményekkel gazdagítja Lovas idegenforgalmát.

